

Békeharang.

A PÜSPÖKI METHODISTA EGYHÁZ KÖZLÖNYE.

VIII. évfolyam.

Budapest, 1917 december hó 1.

23. szám.

Győzelem a kísértő felett.

„Ekkor elhagyá őt az ördög. És ime angyalok jövének hozzá és szolgáltak neki.”
Máté 4, 11.

Már kétszer támadta meg az ördög Jézust. Mindannyiszor egy más oldalról. Istennek Fia kétszer legyőzte már. Vállalkozását azonban mégsem adja fel, hanem megkísérli harmadszor is az Üdvözítőt legyőzni. A lelkek ellenségének valóban van kitartása. Ha lehetségesnek tartotta, hogy végre győzni fog Jézusnál, hányszor fog akkor hozzád és hozzám merészkedni?

Az előző kísértésnél mindig súlyosabb volt a későbbi. Valamint a háborúban az ellenségeink, minden balsikerű offenzíva után még több csapatokat, ágyúkat, munióit, léghajókat gyűjtöttek össze a támadásra, úgy az ördög is mindig nehezebb löveggel jön. Jézust a templom tetejéről egy nagyon magas hegyre vezeti és megmutatja neki a világ minden birodalmát egész pompájukban. Nagyon jól tudta ő, hogy Jézus eljött, hogy elfoglalja az egész világot és hogy egy soha el nem muló birodalmat alapítson. Erről van megírva, hogy az égben így fognak róla beszélni: „E világnak országai a mi Urunkéi és az ő Krisztusáéi lettek, aki örökkön örökké uralkodik.” Jel. 11, 15. E célz az Úr tisztán és világosan látta. E célhoz vezető út azonban nem volt könnyű. Előbb következett egy önmegtartózkodás és nélkülözésteljes élet. Végre pedig a szégyenteljes kereszt-halál. Csak azután volt szeretetének hatalma által a világ legyőzve. Csak ily úton juthatott az emberiség hódolatához. És most jön az ördög és mintegy varázsképben megmutatja Jézusnak a fényes célt. Bizonyára csodálatosképen megragadta Jézus szívét e tekintet. Pályájának kezdetén láthatta a fényes célt. De mily távol volt az még! Mily fáradságos és vég nélküli volt az út! Nem volt valamely más út? Valóban meg kell halnia előbb, mint egy gonosztevőnek, hogy azután a világ urává legyen? „Van egy sokkal egyszerűbb és könnyebb út” suttogja a kísértő az Üdvözítő fülébe. „Olyan út az, melyen nincs gyalázat, nincs szenvedés, nincs kereszt se halál. Én vagyok a világ fejedelme és an-

nak adom, akinek akarom. Borulj le, imádj és minden a tied.”

Csábítón áll meg a kísértő varázsképével Jézus előtt és várja hogy sikerül neki a megvesztegetés. De az Úr fel van szerelve a hit fegyverével. Tündökölvén és élesen rántja ki Jézus a kardot hüvelyéből: „Eredj el Sátán!” — a kísértőt átlátta Jézus és álarcát levette róla — mert meg van írva: Az Urat, a te Istenedet imádd és csak neki szolgálj!”

Hányszor esnek Jézus tanítványai hasonló kísértésekbe! A tanítvány nem nagyobb a Mesterénél, sem a szolgálja az uránál. Egy fiatal ember, tehetséges diák, telve magas eszményekkel, evangelizációs gyülekezetbe került. Itt hallotta talán először az evangéliumot a Lélek erejétől kísérve hirdetni. Hitt Jézusban és boldog Isten gyermekévé lett. Nem ismert magasabb célt, mint az evangélium prédikátorává lenni. Ahol csak segített az Isten országa munkájában, a vasárnapi iskolában, ifjúsági egyesületben, vagy imaórákban, mindenütt áldás kísérte működését. Ekkor következett rá nézve egy idő a pusztában. Atyjának egy barátja, aki az újjászületésről és a Krisztussal közösségben való életről mit sem tudott, egyik látogása alkalmával hallott a fiatal ember elhatározásáról. „Mit,” mondá ő, „predikátor akarsz lenni? Ez ugyan egy igen szép cél és becsületre válik, de meggondoltad-e, hogy mit jelent ez? Mily kicsiny lesz bevétel. Családod szükségeit fog látni. Az emberek meg fognak vetni. Kegyesek lehetünk, de oly túl szigorúan vennünk nem kell. Más hivatásban is sok jót tehetsz, talán még többet. Azért jöttem, hogy megkérdezzek nem-e lépnél be üzletembe? Miután gyermekeim nincsenek, később egész átveheted üzletemet és kész ember vagy!” Szülei, barátai, a szomszédok mind biztatták. A fiatal ember szívében egy forró küzdelem kezdődött meg. Nem birt-e volna ő mint kereskedő Jézusnak még többet tenni? Nem volt-e talán mégis tévedés, mikor szívében a prédikatori elhivatást érezni vélte? Több éjszakán át nem tudta lehúyni szemét. Minden oly természetesen, oly kényelmesnek tűnt fel előtte. De valahányszor elakarta magát szólni, hogy az üzletbe lép, elkezdett mint Jeremiásnál, csontjaiban

égni: „Mielőtt az anyaméhben megalkottalak, már ismertelek és prófétának rendelték a népek közé Menj mindazokhoz, akikhez küldelek téged, és beszéld mindazt, amit parancsolok neked.“ Jer. 1, 5—7. Komoly imában könyörgött vezéreltetésért és erőért. Világos lett előtte, hogy amaz ajánlat ránézve egy kísértés, melyet vissza kell utasítania. Barátai nem tudták megérteni. De helyesen cselekedett. És a gazdag áldás, mely munkáját kísérte, ama lelkek, kiket Jézushoz vezethetett bizonyítékai voltak ennek. Később maga beszélt, hogy amaz óra egész életére nézve döntő volt.

mépproféciák Ekkor elhagyá őt az ördög. És ime angyalok jövének hozzá és szolgálnak vala neki.“ E szavakkal fejezi be az evangélium írója a kísértésről szóló jelentését. Jézus legyőzte az ördögöt teljesen. E világ fejedelme nem bánthatta. Mikor az ördög legyőzött, az angyalok jöttek. A régi, gonosz ellenség felett való minden győzelem, újabb örömet és erőt hoz nekünk. Minden diadalal erősebbekké leszünk. Oh bár csak Jézus minden tanítványa belátná és hitben magáévá tenné ezt! Jézus nem csak önmaga számára, hanem részünkre is legyőzte az ellenségét. Nekünk már csak legyőzött ellenéssel van dolgunk. A keresztre feszített és feltámadott Megváltóval való közösségünkben van erőnk minden kísértésben feltebb diadalmaskodni, az által, aki minket szeretett. (Róm. 8, 37.) M.

Te is világosság vagy.

Jézus nem csak azt mondta: „Én vagyok a világosság,“ hanem a tanítványainak ezt is mondta: „Ti vagytok a világ világossá!“ (Máté 5, 14.) Ezzel egy fokra helyezte őket magával, dacára annak, hogy előtte azok hibái, gyarlóságai és bűnei elrejtve nem voltak. Hogyan merhetne róluk saját világosságának természetét feltételezni? Azért, mert Ő nekik e természetet ajándékozta, azért, hogy halála által a bűn halálából az igazság életébe helyezte. Ha valaki, bármely gyenge tanítványa is Krisztusnak, úgy új teremtés. Nem a sötétség gyermeke többé, hanem a világosság gyermeke. És mint ilyennek kell hogy fényljen a világossága. Ezt megteheti Jézus minden tanítványa, ha csak akarja. Nem kell ehhez valami különös műveltség, tudomány vagy állás. Ha valaki a világ leghátsó szegletében is volna eldugva, úgy ott is vannak emberek, akik előtt a Jézus által gyűjtött világosságot világoltathatná. Mily elszomorító azonban, hogy oly sok keresztyén fél vagy szégyel világítani. Itt is kitűnik, hogy

a világ gyermekei okosabbak a világosság gyermekeinél az ő álláspontjukról ítélve. A világ nem resteli az ő fényességét, akár tudománytól akár gazdagságból vagy egyéből áradna is. Jézus tanítványa, a te világosságod fényesebb a világ világosságánál; ezért ne rejtőd véka alá, hanem helyezd a gyertyatartóba.

A megtérés.

Már mint gyermek sokat hallottam beszélni e tárgyról, de akkor úgy tűnt elő e dolog, mint amely nem egyéb külső szokásoknak és telfogásoknak alakulatainál. Akkor mindég úgy hallottam, hogy a megtérés abban áll, ha az ember elhagyja előbbi gonosz életét, bűneit, szenvedélyeit és egy egészen más, Isten kegyelme szerinti életet kezd élni. Már akkor érdekelt e kérdés és vágyódtam benne részesülni. Valójában azonban még akkor nem tudtam értékelni e kegyelmet, még kevésbé azt elfogadni és a szerint élni.

Most már látom e kérdés mélyebb oldalát, és azt, hogy a megtérés távolról sem terjed csupán a rossz szokások és bűnös hajlamok elhagyására, mert ezek csak tünetei a megtérésnek: a megtérés maga egy állapot és egy folyamat, mely bennünk végbe megy, sőt ennél is több: az egy fenséges érintkezési pont a Teremtővel.

A megtérés elő fordult már az ótestamentumi időben is, a törvény szelleme akkor is sokakat megigazitott, valójában azonban e dolog csak az újtestamentumban érte el csúcspontját és Jézus kereszthalála által lett szentesítve.

E szó „megtérés“ — a legtökéletesebb formában fejezi ki e gondolat benső értelmét és nem kell sokáig töprengeni felette. Gyermeki ésszel is felfogni lehet, hogy ez egy utat jelent, melynek iránya és jelzése hátra felé mutat. És az a legcsodálatosabb, hogy míg minden dolognál az első haladás, a törtetés a fő, addig a megtérésnél vissza felé kell tekinteni és egy általános visszavonulást kell végrehajtani.

Csodálkozol tán e kijelentésemre? Akkor gondold meg az emberi nem bukásának a történetét. Gondolj arra is, hogy azóta mennyire elő haladott minden és a boldogság édenkertjétől milyen messzire került az ember. Vagy csak te nem hallod zokogni a boldogtalán, az ok és cél nélküli bolyongó embert?

Lásd a megtérés erre a sebre hoz gyógyulást! Azzal, hogy az ember megáll és megfordul maga körül már is irányt váltást és midőn ismét neki indul akkor már

lépteivel nem távolodik, hanem minden lépéssel közelebb jut eltávozására helyéről.

Kérded, hogy honnan távozott el az ember? A paradicsomi közvetlenségéből, a benső kapcsolatból, mely közte és Istene között fenn állt, a gyermeki viszonyból, mely szívét az Atya szívével összefűzte. Ameddig a szív megtéretlen, ezektől távolodik el, ha pedig megtér ezek felé siet, ezek után eped.

Ne gondoldj kedves lélek a megtérésnél semmi törvényszerűsége, még arra sem mit kell elhagynod, mitől kell szabadulnod. A te gondodat csupán az képezze, hogy a töredelmesség és bűnbánat által a világtól elfordulj. A többi ugyan is magától jó. És sokkal hamarabb jó, mint sem azt gondolnád.

Vagy magadat akarod megigazítani talán? Önkezeggel akarod letépni súlyos bilincseidet? Vigyázz, mert ez nem fog sikerülni! Ember magát meg nem igazíthatja. De nem is a te dolgod! A szabadítást hagyj a te Megmentődre, a megtérést eszközlő Üdvözítődre. A te kötelességed csak ennyi: Engedd szivedet Jézusodtól megfordítani. Ha ezt megengeded, akkor már is húnyd be a szemedet, — mert egy ideig szakadékok és tarajos vizek felett vezet Mestered, — aztán emeld fel a fejed és nézz körül: Ne csodálkozzál azon mit most mondok mert úgy van: Lelkedet már is a paradicsom csendje veszi körül, körülötted pálmák és narancsligetek, fejed felett éneklő madarak repdesnek, lábaid alatt pedig kristály tiszta forrás csörgödez, szíved pedig megolvad a találkozás reményétől. Nem kell soká várnod, mert a kert fái között már is hallani közeledését, s mielőtt te szólnál Ő már megszólított: Én gyermekem! S te repdeső örömedben így felelsz: Parancsolsz valamit Atyám?

Most Isten arcába tekintsz annyi idő után, keresed azon a harag, a bosszúállás barázdáit, de midőn egy fénylő, meleg, szeretetből könnyező arcot találsz, csodálkozva kérdezed: Hát nem haragszol Atyám? Most már nem dörögsz a sinai hegyről félelmetesen alá?

És amit most megérezel az lesz keresztényi életednek legszebb pillanata. A legcsodálatosabb, a legmegremegtetőbb fordulója: Szíved és lelked összeölelkezik a Végtelennel, törekénységed és kicsiséged a Felülmulhatatlannal. És az így szól hozzád: Gyermekem az újtestamentumban az új ember, egy új Istennel találja szembe magát, a ki többé nem üzi ki az embert az édenből, hanem a ki a megváltás által az embert oda vissza várja.

Te elérzékenyülsz e beszédre és arcodat a könny ellepi, de nem csak te sírsz örömkönnyeget, sir veled a te Atyád is,

egymás kebelén sírtok. És ez az intim viszony most már nem szakad meg közöttetek, hanem napról-napra bensőségebbe lesz és te így kiáltasz fel elragadtatásban: Bánom, hogy előbb nem tértem meg, kár minden pillanatért, melyet nélküled éltem.

Mert a megtérés nem templomi frázis, nem üres okoskodás, hanem egy élet az életért és menekülés a boldogtalanságból a boldogság felé. Az oktalanságból az okozat és a céltalanságból a legdicsebb cél felé. . .

(Cs.)

Szerkesztői rovat.

Világszerte ünnepelték és még ünnepelik a reformáció négyszáz éves jubileumát. Október 31. volt négyszáz éve, hogy Dr. Luther Márton az ő híres téziseit kifüggesztette a wittenbergai vártemplom kapujára. Ez volt tulajdonképen az élő kereszténység születésnapja. Luther volt az első bátor férfiú az akkori keresztények között, aki kimerte mondani, hogy minden embernek magának kell Istenhez térni és bűnbánat és hit által magának az üdvösséget, boldogságot biztosítani. Nem az egyház, ha még oly jó is, nem a jócselekedeteink ha még oly számosak is, szerzik meg lelkünknek a nyugalmat és az örök üdvösséget, hanem az egyéni hit, amely által mi bűnös emberek az Úr Jézus Krisztus szeretete révén Istenhez emelkedünk. Ezt tanította Luther Márton. Tehát igazi luteránus vagyis igazi keresztény ember az, aki ezen alapvető igazságokat ma is hangsúlyozni meri. Sajnos ma is kevesen vannak azok, akik a biblia álláspontjára állannak és az egyéni hitet hangsúlyozzák. Ellenben nagy azok száma, akik az egyháznak kiválóságára és tisztaságára hivatkozva megelégszenek azzal, ha külsőleg hozzátartoznak. A reformáció jubileumát úgy üljük meg leginkább Luther szellemében, ha a biblia világos tanaihoz térünk vissza.

Nagy örömünkre szolgált október 31. a reformáció országos jubilaris ünnepén résztvehetni. Az új városháza dísztermében gyülekeztek össze az ország protestánsainak képviselői. A díszgyűlésen az elnöki székben Prónay báró ült, aki lelkes szavakkal nyitotta meg az ülést. A gyűlés két főszónoka az evangélikusok részéről Kapi püspök, a reformátusok részéről Szilassy Aladár v. b. t. t. volt. Nagy örömmel hallgattuk mind a két szónok beszédét és mintha új idők eljövételét jósolták volna mindketten. Kapi püspök teológiai szempontból fejtegette a multat. De rámutatott sok olyan fontos tételre, amelyre a jövőben kell majd nagyobb súlyt helyeznünk. A protestántizmus szabadságot jelent. Minden embernek

szabad, de kell is magának lelki nyugalomról gondoskodnia. Nincsen közvetítőre szükségére senkinek. Kiki egyenesen fordulhat lélekben az ő Istenéhez.

Szilassy excellenciás beszéde mindenki szívét megnyerte. Egyszerű, egyenes és világos beszéde a dolgok mélyére nyúlt. Igen nagy nyomatékkal beszélt a vasárnapi iskoláról. Ez a metodisták egyik főszköze volt kezdettől fogva. Sajnos a mi népünk meg nem értette meg, hogy az egyéni hit legjobb talaja, a gyermek romlatlan szive. Akinek szíven fekszik tehát az emberiség boldogsága, legyen az bárki, iparkodjék a gyermekeket Krisztushoz vezetni. Ném hiába mondotta a Mester: „Engedjétek hozzám a kisdedeket!” — Még egy fontos pontot akarunk kiemelni a kitűnő szónok beszédéből és ez az, hogy ne akarja magától senki elhárítani a felelősséget. Senkinek sincs joga azt mondani: „Én nem vagyok lelkész, nekem nem kötelességem az istenországa építése.” Minden hívő keresztény ember egyúttal Isten kiválasztott papja, szent ember. Mint ilyen pedig különös kegynek tekinti, hogy nem csak szabad, de kötelessége is istenországa építése, lelki munka végzése.

Mi, akik sohasem akartunk más ellen küzdeni, mint a bűn ellen, örömmel álltunk meg a reformáció négyszázados ünnepét és bizva reméljük, hogy a mi munkánkat is nagyobb megértéssel fogják nézni a jövőben. A jó Isten áldása kísérje továbbra is ama nagy munkát, melyet Istenünk megkezdett Luther Márton által.

A vasárnapi iskolákra nézve igen fontos időszak a mostani. Karácsony előtt a gyermekek nagy számban és nyitott szívvel jönnek a vasárnapi iskolába. Minden gyülekezetnek meg kell lennie a vasárnapi iskolájának is. Ahol eddig nem volna, szervezzünk most. A gyerekek szívesen hallgatják a Krisztus szeretetéről szóló beszédet. Ezért senki, aki szereti az Üdvözítőt, ne tartsa magát alkalmatlannak e szép és fontos munkára, hanem siessen kiki legalább egy gyermeket megnyerni, nemcsak külsőleg a vasárnapi iskolának, hanem ebben egyúttal Krisztusnak, aki a gyermekek Üdvözítője is.

Az év utolsó hónapját használjuk fel új előfizetők gyűjtésére. Aki olvasta a Békeharangot a folyó évben, bizonyára szívesen tesz tanúságot arról, hogy mi volt számára e kis lap idáig: Ezáltal nem csak önmagának szerez kiki örömet, de sok családba beviszi a mennyei boldogság meleg sugarait. Boldog az a ház, az a család, melyben a bibliát olvassák és a belőle kiáradó szeretet melegíti a szíveket. Hogy így legyen ez minél több helyen, azon fáradozik a Békeharang is. Terjesszük tehát! J. J.

Érdekes beszélgetés egy talmudistával.

IV.

Pedig úgy van. Nem egy zsidókeresztényt ismerek a ki most Messiásával a legbensőbb viszonyban él és ezzel a legnagyobb boldogság birtokosa.

A kikeresztelkedett zsidókra céloz ön talán? — kérdezte tőlem most hirtelen éles gúnnyal, mert ezekre nézve szomorú tapasztalataim vannak. Ezeket a kikeresztelkedett zsidókat én szívem teljességéből megvetem, alávaló, közönséges, érdek embereknek tekintem akik nem méltók semmi tiszteletre.

Ezekre a szavakra az én talmudistámnak ismét vésziesen csillogott meg sötét szemé és e pillanatban lett volna tanácsos egy prozelitának szeme elé kerülni.

Nem, épeuséggel nem ezekre céloztam úram — szólottam hozzá megnyugtatólag — sőt ellenkezőleg éppen most akartam ériutteni e tárgyat. Én magam is azon véleményben vagyok, hogy a kikeresztelkedés külső aktusával, melynek legtöbbször kicsinyes, alantós, földi dolog — egy kedvező állami hivatal elnyerése, egy címkorság vagy egy házasság a rugója — még senki boldoggá nem lett, hanem a meggyőződés nélküli válás változtatással csak nyugtalanná tette önmagát. Mondom nem ezen névleges zsidókeresztényekre gondolok, hanem azon igazi testi és lelki izraelitákra kik a test külső körülményekedése után, egy benső, szívbeli körülményekedésben is részesültek. Akik Ábrahám fiúgyének kegyelme után, a Messiás fiúgyének kötelékébe is felvételtek. Személyesen ismerek erényes, szigorú, sőt ortodox zsidó férfiakat, akik most a messiási napfényben sűtkéreznek, és akik mindenkor örömmel és készséggel tesznek bizbnytságot ama nagy változás felől, mely bensejükben végbe ment. Hogy ezeknél a zsidóknál e változás nem külső okokból, de egy benső, lelki szükséglet és szívbeli vágyodásnak az eredménye arról eleget tanuskodnak ezeknek szenvedései, melyeket családjaik és hitsorsosaiktól elkell viselniök. (Folyt. köv.)

Békeharang

==== Megjelenik minden hó 1-én és 15-én. ====

Előfizetési díj egész évre 1 korona. Porto külön.

==== Tíz példányt portomentesen küldünk. ====

Megrendelések és pénzküldemények a következő címre intézendők:

Keresztván Könyvesház, Budapest

==== VI. Felsőerdősor 5. ====

A szerkesztésért felelős:

Jakob Gyula, Szenttamás, Bácsmegeye.

Kiadó: „Keresztván Könyvesház“ k. f. Szöv.

Békeharang.

A PÜSPÖKI METODISTA EGYHÁZ KÖZLÖNYE.

VIII. évfolyam.

Budapest, 1917 december hó 15.

24. szám.

Nagy öröm.

Örülni akar az ember. Erre lett teremtve. De ha a valóságot tekintjük, látjuk, hogy ritkán örül az ember. Többnyire szomorúság és gond tölti ki életünk napjait. Ha meg néha minden jól menne, csinál az ember önmagának bánatot. A bánat pedig öli, emésztí az embert. Örülni kell tehát az embernek, hogy minden jól menjen. Öröm az ember levegője, melyben élni és fejlődni képes. Lehetne mondani, hogy az embert az Isten azért teremtette, hogy örüljön és hogy örömeiben dicsőítse Alkotóját.

Mondtuk azonban, hogy a valóságban mégsem örül mindig az ember, sőt gond és bánat emésztí életét. Miért? Honnan van, hogy az ember bár örülni akar, öröme ritkán tiszta, ritkán zavartalan?

Erre a kérdésre úgy felelünk: Az ember nincs abban a helyzetben, hogy mindig örülhetne, mert nincs Teremtőjével abban a viszonyban, mely alapja volna szüntelen örömeinek. Mikor az ember a világba lépett, ismerte Istent, előtte élt. Ez volt a tiszta, felhőtlen boldogság ideje. Isten szeme előtt élni, ez jelent örömet az ember számára. De ez nem sokáig volt így. Az ember elbűjt Istent előtt, mert olyasmit cselekedett, amit az Ő szeme előtt nem mert megcselekedni. Ekkor állt be a zavar. Ez volt az ember első gondterhes napja.

Ha akár magunkat, akár másokat figyelünk, megállapíthatjuk, hogy ez a történet naponta és mindenkiél megismétlődik. Szomorú valóság ez és mutatja, hogy az emberiség kizökönt eredeti pályafutásából. A különbség az egyes ember között abban áll, hogy az új pálya millió féle irányt vehet. Vannak, akik a régi pályához közel futnak tovább. Mások ellenben mind távolabb. Az emberiség nagyobbik része annyira távol fut az ősi pályától, hogy ezt egész elfelejtette, nem létezőnek tartja és vallja. Természetes tehát az isteni tények iránt való közönyösségük és tagadó álláspontjuk. Következése pedig ennek, hogy nemcsak hogy nem tudnak igazán örülni, de nem is tartják lehetségesnek, hogy az ember egyáltalán abban a helyzetben lehet, hogy szüntelen örüljön.

Az Istentől való eltávolodás külsőleg

is észrevehető az emberen. Szóban és cselekedetben nyilvánvalóvá lesz, hogy Alkotóját nem ismeri. Egyeseknél határozottan romboló hatást gyakorol szervezetükre a rossz lelkiismeret, a bűn terhe. Oly súly ez, mely képes maga alá temetni a szegény bűnöző embert.

Lássuk már most, hogy mi is az a nagy öröm, amiről karácsonykor mindig oly sokat beszélünk? Sok apró örömben van részünk az életben, de ezek az örömeik csak pillanatnyiak. Most azonban egy nagy örömről vagy mondjuk helyesebben az emberiség nagy örömről van szó. Olyan örömről, amely nem múló, hanem állandó, maradandó jellegű. Lehetséges ez? Visszakerülhet az ember megegyszer oda, ahonnan eltévelyedett? Vissza arra a pályára, melyen Isten előtt futhat? Igenis, éppen erről szól karácsony örömmünnepe. E napon született meg az Üdvözítő. Ő az, aki minket hív magához és maga után, mondván: „én vagyok az út, jöjjetek én hozzám mindnyájan”!

Ez a meghívás még ma is érvényes. Ha van valaki, kit valamely gond vagy bánat emészt, kit valamely elkövetett bűn súlya elnyom és csaknem megemészt, úgy e karácsonyi szózat a nagy örömről éppen nekik szól. Nem kell emésztened magad, nem kell kétségbe esned, itt az élő Üdvözítő, Aki kezdednél fog és visszavezet oda, ahonnan eltévelyedtél. Ügyelj rá, hogy lelked ellensége, ki ennyire hozott, ne diadalmaszkodjon feletted. Ő rajta van, hogy távol tartson mindenképen a nagy örömtől. Karácsony azonban nem hiába jött el. Ezt az áldásos időt használd fel és fogadd el a felajánlott örömet és békességet lelkednek.

Az életben sok ellenvetéssel találkozunk. Mit bánom én azonban ezeket. A világban még sohasem éreztem magam jól, ha Istentől távol, bűnben éltem. Öröömöm azonban mindig nagy volt, ha Isten előtt éltem.

Ne késlekedj hát meggyötört barátom. Használd ki a kedvező helyzetet, melybe Isten juttatott. Hány van ugyanis, aki ábrándozik az örök örömről, de még sohasem hallott róla semmit. Jézus azért jött el, hogy téged és engem a nagy örömhöz juttasson.

J. J.

Szentséges éj *Rorocsomy*

Néhány év előtt a fővárosban történt. Egy magát megnevezni nem akaró vidéki úri nő nagyobb összeget ajánlott fel azon célból, hogy a főváros azok részére kik karácsony éjjelén otthon nélkül az utcán bolyonganak, ez estén meleg órákat élvezzenek és egy felállítandó nagykarácsonyfa tűndéri ragyogásában épen úgy érezzék magukat, mintha otthon, a család meghitt légkörében töltenék el ez időt.

„Az a szándékom — írta a nemes lelkű adományozó — hogy a Megváltó születésének éjjelén egybe gyűjtssem Budapest szerencsétlen otthontalanjait, a tékozló fiukat leányokat és a nyomortól, örömtelenségtől meggémberedett idősebb férfiakat és anyókat. Nem akarom, hogy ez éjjelen egyetlen valaki is bizonytalanul lézengjen a nagy palotasorok között, ezért úgy akarnám ha erre az alkalomra a legnagyobb terem választatnék ki és ott a legnagyobb kényelem fogadná az érkezőket. Megjegyzem, hogy ehhez hasonló karácsony éjeket már másutt is, Szegeden, Debrecenben, Kecskeméten is rendeztem. És hála legyen a jó Istennek nagy sikerrel végződtek e megszentelt órák. Hallottam, hogy ezek által többen találtak békére és meggyugvásra, sőt bizonyítékaim vannak arra nézve is, miszerint egyesek teljes boldogságra tettek szert és ennek az estnek áldott benyomásai életöknek új irányt adott, reményüket feltámasztotta, új élet-erőhöz jutottak. Nyomatékosan hangoztatom tehát, hogy most mikor a fővárosra kerül a sor a hol tudom legtöbb a hajléktalan és megszorodott szívű, ennek az estének még közvetlenebbnek, melegebbnek és családiasabb jellegűnek kell lenni s ezért, ha az általam felajánlott összeg netán kevésnek bizonyulna e cél teljes elérésére, kérem e körülményről engemet főposterestante 45 alatt még idejében értesíteni s én a még szükséglenő összeget azonnal az önök rendelkezésére bocsájtom. Arra nézve pedig, hogy ez este eredményes legyen én gondoskodom az által, hogy az összes menedékhelyek gondnokainak levelet irtam, felhíva figyelmüket ez estére, ezenkívül a rendőrség erkölcs rendészeti osztályát is megkerestem, a hol az elbukott nők százai megfordulnak, hogy karácsony estére mind hivatalosak az általam rendezendő összejövetelekre, ahol én magam is, több barátnőmmel megfogok jelenni anélkül, hogy elárulnám azon magamat. Nem akarnám, hogy személyem esetleg feszélyezze a megjelenteket vagy hogy csak nekem tulajdonítsák ez estét, mert ez elronthatná esetleg a hatást. Mindazonáltal jó magam is élvezni akarom ez

áldott órák édes pillanatait és szentül-szembe lenni azon szerencsétlenekkel kiknek sorsa a legjobban fáj nekem és akik mégis a legkedvesebbek szívemnek . . .”

Most egy nagy packa következett. A nemes úrinőnek úgy látszik a szeméből hirtelen könnyesepp gördülhetett alá, mely elmosta a következő sort és abból még csak a következő szavakat lehetett kibetűzni: „szeretem a bűnösöket, az elesettekhez van legközelebb a kegyelem . . .”

Az úrinő kívánsága szerint történt minden, a főváros hatalmas karácsonyfat állított a vigadó nagy termében. Az asztalok gazdagon terítve voltak és minden tányér mellett egy kis csomag ajándék feküdt. A terem pazar fényben úszott és az érkezőket már a lépcsőházban fogadták. Odakint dermesztő hideg volt és nagy palyheken hullott a hó. Némely érkezőn csak kis kabát volt és félig megfagyva érkezett. Ezt nem engedték azonnal a meleg terembe, nehogy a hirtelen nagy meleg fájdalmat okozzon átfázott tagjainak, hanem a folyosón forró teával kínálták meg. Jól öltözött, külsőleg kifogástalan megjelenésűek is jöttek, de az arcán mindegyiknek ott ült a bizonytalanság, a boldogtalanság vonása. Nők is érkeztek csapatosan, néhányan silányabb ruhában, kis kendőcskébe burkolózva, mások viszont túl divatosan voltak öltözve, nagy frizurával és sok riszporral az arcukon. Ah mennyi mindentről tudtak volna beszélni ezek a szerencsétlenek, ezek a sápadt, kifestett, kiélt arcvonásúak. Itt azonban nem kértett tőlük senki semmit. Mindenki tetszése szerint foglalhattott helyet és máris hozzá foghatott a karácsonyi vacsora elfogyasztásához. Nem sokára csaknem egészen megtelt a nagyterem. Az asztalok benüpesültek és a kanalak csörömpölése mind hangosabb lett. Most az ünnepség rendezője is észrevétlenül megjelent, előbb a karzat egy pillére mögül, észrevétlenül figyelte vendégei sokféle arcát, majd alá menve a terembe, egy sál kendőt erősen az arcába huzva, ő is a többek közé elegyedett és azokkal együtt fogyasztotta a vacsorát. Micsoda vágy ragadta meg most szívét szólni e szerencsétlenekhez, egyenkint reájok borulva, velük együtt sirni! . . .

De nem volt erre most idő mert a terem órája ütötte az éjfél tizenkettőt az orgona pedig, mely máskor világi dalokat zúgott, egyszerre megcsendülve, lágyan, szivhez szólóan búgni kezdte:

„Csendes éj, szentséges éj!

Szív örülj, higjy remélj!

Isten szent fia hinti reád .

Ajka vigasz adó mosolyát:

Krisztusmegszületett, Krisztus megszületett!”

A mi ezután történt, toll alig írhatja le. Ezek a szerencsétlenek ilyesmire nem voltak elkészülve. Mióta nem hallották ők ezt a nevet: Jézus. És most ez a név tör meggyötört szívük felé. Egyszerre száz szem lesz vizes a könnytől és az ajkak egy belső megihletődéstől megremegnek. S midőn az orgona a második strofába fog:

„Csendes éj, szentséges éj!

Angyalok hangja kél

Halld az égi halleluját,

Szerte zengi e drága szavát:

Krisztus megszabadit, Krisztus megszabadit.“

A termet egy nő hangos elcsukló zokogása tölti be.

De mi az? Hiszen ez egy ismerős hang ez az ő hangja! — kiáltott fel az úrinő, a sált hirtelen magán hátradobva és már rohant is hogy a zokogó nő keblére vesse magát.

A teremben elhallgat a zene és mindenki reájok figyel. Az pedig a szerencsétlen nőben felismerve nővérét így szól hozzá:

Isten hozott Giza és dicsőség a mennyben Istennek ki ide vezérelt téged. Mennyit kerestelek szerte a nagy világba, ezért rendeztem Szegeden, Debreczenben is ez estéket, mert így véltem reád akadni. Éreztem és tudtam, hogy szerencsétlen és boldogtalan vagy, és hogy mily mélyre estél. De ne félj, mert az Istennek kegyelme annál magasabb.

Az orgona harmadszor is belesengett a terembe: „Csendes éj, Szentséges éj!“ ..

A két nővér pedig ott állott egymást görcsösen átkarolva . . . Ez a látáztán átragadt másokra is, nem sokára a fél terem sirt. És amint a hatalmas karácsonyfán a gyertyák utolsót lobbantak, itt is, ott is halhali lehetett:

Dicsőség a mennyben az Istennek, hogy az Ő fia, az Úr Jézus miérettünk szegényekért, bűnösökért és elzüllöttekért is született . . . (Cs.)

Szerkesztői rovat.

Boldog karácsonyi és újévi ünnepeket kíván a t. olvasóinak a Békeharang szerkesztősége. Bárcsak a nagy öröm, melyet Jézus szerez, mindnyájunk közös ajándéka lenne! Há volna valami szívünkben vagy életünkben, ami elkomorítani akarná ez örömlünket, vigyük Isten elé. Az Ő világosságában minden felderül. Ő, aki vezérünk volt ez ő évben, vezessen minket az új esztendőben az Ő egyenes és biztos ösvényein.

A mai számnak az utolsó ebben az évben. Ismét lezárunk tehát egy hosszú időszakot. Mit végeztünk, miért dolgoztunk ebben az elmúlt esztendőben? Ez fontos

kérdés, mert az eredmény, a siker, az áldás nem a mi gondunk, hanem az Úr ügye. A fő, hogy mi teljesítettük kötelességünket. — Ez alkalommal szívünk szerint köszönetet kívánunk mondani mindazoknak, akik valamely irányban közreműködtek a Békeharang szerkesztésében. Nevezetesen megköszönjük Csopják Gábor budapesti testvérünk szép és önzetlen munkáját és őszintén kívánjuk, hogy az új évben is felkeressen minket szíve munkájával. Örülni fogunk, ha az új évben a munkatársok kara meggyarapszik és a Békeharang minden egyes száma gazdag áldások kútforrásává lesz.

Budapesten november hó 20-án, hosszabb szünet után ismét elkezdtünk magyar nyelvű istentiszteleteket tartani. Számra nézve nem voltunk sokan, de éreztük mindnyájan az alkalom fontosságát. A testvérek megindultan adtak hálát Istennek e pillanatért. Bárcsak mielőbb felvirágozna e munka és minél többen békességet és boldogságot találnának az Úr trónjának zsámolya előtt! E munka egyúttal bátorításul szolgálhat a bácskai magyar ajkú testvéreknek, mert ismét megszorodott számuk. Most már Budapesten is vannak metodisták, akik szép magyar nyelvünkön hívják segítségül az Urat. Ne felejtsük el, hogy nehéz munkánkban kipróbált segítő társunk a Békeharang. Terjesszük és gyűjtsünk olvasókat. Amely házban a Békeharangot olvassák, ott Isten Lelke munkálkodni fog. Versenyeznünk kell, hogy minél több házba vigyünk a Békeharanggal békét.

Kreutzer prédikátor egy magán leveléből közöljük a következő érdekes sorokat: „Tegnap volt Szenttamáson az árvaházunk első évforduló ünnepe. Sebele testvér és én voltunk jelen. Reggel két kocsin az énekesek, szombat este pedig a többi vendégek utaztak le. Dél előtt 9 órakor ünnepi istentiszteletünk volt. „Az Üdvözítő gyermekprédikációja a felnőttekhez“ Máté 18, 1—10, alapján, volt beszédem tárgya. Délután én Kiskéren voltam, mialatt Sebele testvér megtartotta a magyar ajkú testvérekkel az aratási ünnepélyt. Este 7 órakor énekes istentiszteletet tartottunk két nyelven. Voltak magyar és német énekek, szavaltatok és beszédek. A délelőtti és esti istentiszteleteken az adományok összege 300.— koronára ruggott, mely összeg az árvák javára fordítatik. A legközelebbi két vasárnapon Szeghegyen és Verbászon „anya-ünnepeket“ fogok rendezni, hogy az árvák ügye iránt minél nagyobb érdeklődést támasszak.“ — Igaz örömet érez szívünk ily sorok olvasásakor. Ma mikor édes hazánkban az árvák annyira elszaporodnak, boldogok vagyunk, hogy mi is tehetünk valamit e nagy ügy érdekében.

Bár csak minél több szívet megindítanak az említett ünnepélyek is, hogy abba a helyzetbe jussunk, hogy még néhány árvát felvehessünk kis hadi-árvaházunkba! Imádkozunk érte!
J. J.

Érdekes beszélgetés egy talmudistával.

V.

A többek között ismertem egy derék, vallásosságáról ismert ószerest (népiesen mondva: handlét) aki külföldön járva egy utcai misszió által Isten igéjétől szíven találva, kereszténnyé lett, elfogadva a Messiást, s ez az ószeres ma a zsidók között egy hatalmas eszköz a Mindenható kezében. Midőn Isten kegyelméből világosságra jött, sietett a változástól szüleit és testvéreit is értesíteni. Megható szavakban esetelte azon ígéretet, melyek őt Jézus istensége felől meggyőzték, nem különben áradó szavakban számolt be övéinek azon nagy lelki békeség és nyugalom felől, mely most szívet eltöltötte. Övéi azonban nem értették meg boldogsága okát és ezért levelére özvegy édes anyjától korholó és elutasító választ kaptak. Nővérei pedig így válaszoltak: Akarjuk hinni hogy ami felől nekünk irtal csak egy rossz álom volt az életedben s hogy egyszer ismét a régi, a hitű zsidó férfiú leszel, mert ha nem így lenne, soha többé nem akarnánk tudni felőled.

A megtért ószeres nemsokára hazakerült, ahol először elég szeretettel fogadták, de midőn látták, hogy nála a kereszténység nem egy álom volt csupán, hanem az egész életét átölelte és minden porcikáját átalakította, akkor övéi kiutasították őt a családból, sőt akadtak olyan családtagok is kik kezeiket is reá vetették és őt arcul csapdosták . . . Azóta, ha jól emlékezem, hűsz esztendő telt el, övéitől még ma is megvetve él, öreg édes anyja még ma sem akar hallani felőle és ő ennek dacára boldog és mosolygó arccal jár hivatása után és azt a pillanatot mikor a világ Megváltóját elfogadta, még ma is könnyein át köszöni meg Istenének. És hála legyen az Istennek, hogy most már nem egy ilyen zsidó él, hanem folytonosan szaporodik ezeknek száma és tán nincs messze az idő mikor Jákob tizenkét nemzetsége tömegesen fog meghódolni az igazság előtt. Micsoda diadalmas napok lesznek ezek a kereszténység történelmében és előfutárja ama magasztos hitbeli várakozásnak, mikor Krisztus e földön ismét megjelenik és a kiválasztatokkal és szentekkel ezer esztendeig fog itt kápráztató dicsőség közepette uralkodni. (Folyt. követ.)

A megpróbáltatások idején.

Lk 22, 40.

Az isteni tervben benne vannak a megpróbáltatások. Valamint az egyes ember nem kerülheti el őket, úgy egész gyülekezeteknek is át kell esni rajtuk. Jézus maga ki volt téve a kísértések egész sorának és így Istennek valamennyi kiválasztott férfja is. De Istennek népe hajdan a pusztában óriási megpróbáltatásokon esett át. Az első és a középkori kereszténység ellen a legnagyobb vérengzésekkel próbálták fellépni. De az üldözések idején acélozódott meg az igaz ember hite.

És így van ez még napjainkban is. Ma külső ellenségünk nincs. Ma csak lelki ellenségeink vannak. Voltak gyengék és elesettek mindig, mint ma is, akik szeretnének minél többeket magukkal rántani a veszedelembé. Ilyenkor fontos Jézus szava: „Vigyázzatok és imádkozzatok!“ Mily rettenetes példa Judás, aki Üdvözítőjét árulta el. Mily szomorú eset Démás esete, aki Pál apostollal együtt szolgálta az Úr ügyét, majd pedig hirtelen megkedvelte újra a világot. Ilyenkor megkísért a sátán minket és veszedelemben forgunk mi is. De el ne felejtjük, hogy ez a megpróbáltatás ideje, melyben hitben ragaszkodnunk kell Üdvözítőnkhez, ne hogy elessünk. Rendületlen hitünk által lehetőleg az elesetteket kell ismét talpra segítenünk. Jézus még a keresztfán is imádkozott azokért, kik Őt felfeszítették, így kell nekünk is imádkozni azokért, akik hitelenek lettek és a megpróbáltatás idején elbuktak. Ezt persze csak hit által teherjük. Mi mindnyájan gyengék vagyunk önmagunkban, de az Úr Jézust segítségül hívva diadalmaskodhatunk a legnagyobb megpróbáltatások közepette is. Fontos tehát, hogy vigyázzunk és gyengeségünknek is állandóan tudatában legyünk. Az elbizakodottság már is az Úrtól való eltávolásunk legbiztosabb jele. Legyünk hát életünk változásai közepette aláztatások, vigyázzunk és hitben tekintsünk az Úrra! E három szem előtt tartásával minden megpróbáltatásból diadalmaskodva fogunk kijutni. J. J.

Békeharang

==== Megjelenik minden hó 1-én és 15-én. ====
Előfizetési díj egész évre 1 korona. Porto külön.
==== Tíz példányt portomentesen küldünk. =====

Megrendelések és pénzküldemények a következő címre intézendők:

Keresztyén Könyvesház, Budapest

==== VI. Felsőerdősor 5. =====

A szerkesztésért felelős:

Jakob Gyula, Szenttamás, Bács megye.

Kiadó: „Keresztyén Könyvesház“ k. f. Szöv.